

Fővárosi Ítéltábla
6.Pf.20.193/2014/5.

A Fővárosi Ítéltábla az Albrechtné dr. Fejes Ibolya ügyvéd (**I-II.r.felperes ügyvéd címe**) által képviselt **I.r.felperes (I.r.felperes címe)** I. rendű és **II.r. felperes (II.r.felperes címe)** II. rendű felpereseknek, a dr. Horváth Diána jogtanácsos által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2013. december 19. napján meghozott, 38.P.27.106/2010/35. számú ítélete ellen, a felperes részéről 37. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű felperesnek külön-külön további 500.000 (ötszázezer) forintot, valamint ezen összeg után 2006. április 19. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamatot. Az alperes által a felpereseknek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 100.000 (százezer) - 100.000 (százezer) forintra felemeli. Az alperes által az államnak külön felhívásra fizetendő kereseti illeték összegét 125.200 (százhuszonötezer-kettőszáz) forintra felemeli, míg a felperesek által külön-külön fizetendő kereseti illeték összegét 90.400 (kilencvenezer-négyszáz) - 90.400 (kilencvenezer-négyszáz) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A feljegyzett 160.000 (százhatvanezer) forint fellebbezési illetékből az I. rendű felperes 40.000 (negyvenezer) forintot, a II. rendű felperes 40.000 (negyvenezer) forintot, az alperes 80.000 (nyolcvanezer) forintot köteles megfizetni az államnak külön felhívásra. Ezt meghaladóan a felek másodfokú költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek jogelődje - édesapjuk, **S.P.** - 2006. április 18-án motorkerékpár vezetőjeként idegenhibás közúti közlekedési balesetet szenvedett. A felperesi jogelőd a balesetben a bal felkarcsont nagy gumójának törését, a bal sípcsont

térdízületi külső gumójának nyílt törését, a jobb sípcsont térdízületi külső gumójának törését, mindkét oldalon a mellkas zúzódását, a hasfal zúzódását, a szeméremcsont ízesülésének szétválását, a keresztcsonti ülőcsont ízesülésének szétválását, a bal láb szakított sebzését szenvedte el. Ezen kívül nála traumás sokk is kialakult. A felperesi jogelőd 2007. február 18-ig munkaképtelen volt. A felperesek jogelődjének sérülései maradvánnyal gyógyultak, bal bokájának és bal térdének mozgása korlátozottá vált. Emiatt munkaképessége 30 % mértékben csökkent, baleset előtti munkateljesítményét csak erejének számottevő megfeszítésével tudta elérni. A felperesi jogelődön bőrplasztikai műtetet hajtott végre, aminek következtében a testén torzító hegek maradtak vissza, és fémeltávolító műtéten is átesett. A balesetet okozó gépjármű üzemben tartója a baleset időpontjában az alperesnél rendelkezett kötelező gépjármű felelősségbiztosítással. Az alperes a felperesi jogelőd vagyoni kárait részben megtérítette, és megfizetett a felperesek jogelődjének 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítést is. A felperesek édesapja keresetet terjesztett elő a balesettel okozati összefüggésben keletkezett kárainak a megtérítése iránt, majd ezt követően 2009. december 30-án meghalt. Örökösei a felperesek.

A felperesek a keresetükben jogelődjük vagyoni kárainak megtérítése mellett 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítésnek, és ezen összeg után 2006. április 18-tól a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatnak a megfizetésére kérték kötelezni az alperest. Nem vagyoni kártérítés iránti követelésüket jogelődjük munkaképesség csökkenésére, pszichés egészségromlására és életvitelének megnehezülésére alapították.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Védekezésében arra hivatkozott, hogy a felperesek jogelődjének kárait az indokolt mértékben megtérítette.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek külön-külön és egymás között egyenlő arányban megosztva 1.086.083 forint vagyoni kártérítést, és ezen összeg után az ítéletben meghatározott részösszegek után az ítéletben megjelölt időpontoktól a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot. Kötelezte az alperest a peren kívül teljesített összeg után járó törvényes mértékű késedelmi kamatok megfizetésére is. Ezt meghaladóan a keresetet - a nem vagyoni kártérítés iránti kérelemre is kiterjedően - elutasította. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek személyenként külön-külön 68.961-68.961 forint perköltséget. Az alperest 45.275 forint állam által előlegezett költség és 65.156 forint illeték, a felpereseket 240.820 forint illeték megfizetésére kötelezte. Ítéletének indokolásában a felperesi jogelőd nem vagyoni káraként értékelte a jogelőd mozgáskorlátozottságát, valamint azt, hogy maradványtünetei élete végéig fennálltak. Nem vagyoni kárként vette figyelembe azt is, hogy a felperesi jogelőd mozgáskorlátozottsága hátrányosan befolyásolta mindennapi életvitelét, egyaránt kihatott szabadidős tevékenységeire és magánéletére. Úgy foglalt állást, hogy az alperes által peren kívül teljesített 2.000.000 forint kártérítés alkalmas a felperesi

jogelődöt ért személyi hátrányok kiküszöbölésére, ezért a felperesek nem vagyoni kártérítés iránti követelését megalapozatlannak ítélte meg.

Az ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést. Fellebbezési kérelmük arra irányult, hogy a másodfokú bíróság részben változtassa meg az elsőfokú ítéletet, és kötelezze az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek személyenként 1.000.000-1.000.000 forint nem vagyoni kártérítést, és ezen összegek után 2006. április 18-tól a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot. Igényt tartottak a másodfokú eljárással felmerült költségeik megfizetésére is. Előadták, hogy jogelődjük 55 éves volt a baleset bekövetkezésekor. Hangsúlyozták, hogy a perben beszerzett orvosszakértői vélemény szerint a 30 % mértékű munkaképesség csökkenésen kívül a felperesek jogelődjének testén torzító hegek maradtak vissza, ami jelentős kozmetikai hátrányt jelentett. Kiemelték, hogy a balesetre visszavezethető állapota - lábának mozgáskorlátozottsága - közepes, egyes esetekben nagymértékben nehezítette jogelődjük mindennapi életvitelét. Előadták azt is, hogy jogelődjük a lábán keletkezett nyílt törés látványát nem tudta feldolgozni, a kórházi ápolás alatt távol került a családjától, a bezártságot és az ágyhoz kötöttséget nehezen viselte. Hivatkoztak arra, hogy jogelődjüknek erős fájdalmai voltak, emiatt csak keveset tudott aludni. Kifejtették, hogy a balesetből eredő egészségromlása és maradandó károsodása következtében sérült jogelődjük testi épség- és egészség védelméhez fűződő személyiségi joga, ami a Ptk. 75. § (1) bekezdése, 76. §-a és 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján megalapozza a nem vagyoni kártérítés iránti követelésüket. Rámutattak, hogy ez a sérelem korlátozta jogelődjük munkavállalásának lehetőségeit is. Álláspontjuk szerint az általuk követelt nem vagyoni kártérítés összege nem eltúlzott, az elsőfokú bíróság által megítélt összeg pedig nem áll arányban a jogelődjüket ért sérelem súlyosságával.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta, annak helyes indokai alapján.

A felperesek a fellebbezésükben nem támadták az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest marasztaló, valamint a keresetüket 3.086.083 forintot és kamatait meghaladóan elutasító rendelkezéseit. Ezek a rendelkezések fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedtek. Emiatt a Fővárosi Ítéltábla kizárólag az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett, a nem vagyoni kártérítés iránti keresetet elutasító részét vizsgálta felül.

A felperesek fellebbezése részben megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a tényállásból a felperesi jogelőd nem vagyoni kártérítés iránti követelése megalapozatlanságára helyesen következtetett, érdemi döntésével és a döntés ítéletben kifejtett indokaival az ítéltábla azonban csak részben értett egyet, az alábbi okok miatt:

A Pp. 206. § (3) bekezdése szerint a bíróság a kártérítés vagy egyéb követelés összegét, ha a szakértői vélemény vagy más bizonyíték alapján meg nem

állapítható, a per összes körülményeinek mérlegelésével belátása szerint határozza meg.

A nem vagyoni kártérítés összege nem állapítható meg szakértői vélemény vagy más bizonyíték alapján, ezért azt a bíróságnak mérlegeléssel kell meghatároznia. A nem vagyoni kártérítés összegének igazodnia kell a károsult által elszenvedett sérelmek jellegéhez, súlyosságához. Figyelembe kell venni a sérelmek következményeinek időbeli kihatásait is; azt, hogy a sérelem átmenetileg, tartósan vagy véglegesen okoz-e hátrányt a károsultnak. A kártérítés összegének alkalmasnak kell lennie arra, hogy hozzávetőlegesen kiegyenlítse mindazokat a hátrányokat, amelyek a károsultat a sérelemmel okozati összefüggésben érték.

A felperesek jogelődje 55 éves korában szenvedett maradandó mozgáskorlátozottságot eredményező sérüléseket. Ezeknek a sérüléseknek a következtében a munkaképessége 30 % mértékben csökkent, mozgáskorlátozottsága jelentős mértékben megnehezítette számára mind a mindennapi életvitel körébe tartozó szokásos tevékenységek, mind munkafeladatainak ellátását, hátrányosan befolyásolta, korlátozta munkavállalási lehetőségeit, és nagymértékben korlátozta őt szabadidős tevékenységeinek folytatásában is. Az ítéltábla a mérlegelés körébe vonta, hogy a felperesi jogelőd életkorára és a várható élettartamára tekintettel alappal lehetett számolni azzal, hogy a felperesi jogelődnek még hosszú ideig meg kell küzdenie a balesetre visszavezethető, élete végéig kiható súlyos hátrányokkal. Az ítéltábla álláspontja szerint a baleset bekövetkezésének időpontjában fennállott ár- és értékviszonyokra figyelemmel 3.000.000 forint kártérítés áll arányban a felperesi jogelődöt ért személyi hátrányok súlyosságával; ez az összeg alkalmas a felperesi jogelőd nem vagyoni kárainak hozzávetőleges kiküszöbölésére. Ebből az alperes 2.000.000 forintot már teljesített, ezért a felperesek nem vagyoni kártérítés iránti követelése személyenként további 500.000 - 500.000 forint erejéig megalapozott.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és az alperest arra kötelezte, hogy fizessen meg az I. és a II. rendű felperesnek külön-külön 500.000 forintot és ennek a baleset napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát. Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása folytán a felperesek javára megváltozott a peres felek elsőfokú pernyertességének, illetve pervesztességének aránya, ezért az ítéltábla e megváltozott arányra figyelemmel a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján emelte fel a felpereseket megillető elsőfokú perköltség összegét. A felperesek illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt kereseti illeték viseléséről szintén a peres felek pernyertességének, illetve pervesztességének arányára figyelemmel az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

A felperesek és az alperes a másodfokú eljárásban azonos arányban lettek pernyertesek, illetve pervesztések, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján úgy határozott, hogy a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk viselik. A felperesek illetékfeljegyzési joga folytán le nem

rótt fellebbezési illeték megfizetésére az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a peres feleket.

Budapest, 2014. november 20.

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s. k.
a tanács elnöke

Dr. Lente Sándor s. k.
István s. k.
előadó bíró

Dr. Csóka
bíró

A kiadmány hitelül:
Hilcz Ádámné
tisztviselő